

(המשך מעמוד 13)

בוושינגטון ובשגרירות האמריקאית בתל-אביב. האמריקאים מכרכרים סביבם. הם יוציאו משם כשהם משוכנעים — ומשכנעים את זולתם — שדוֹעוֹתיהם הקנאית רצויות למעצבי המדיניות האמריקאית.

תופעה זו קיימת גם במישור הגבוה ביותר. ערב הבחירות של 1977. בעימות הגדול שבין שני המועמדים לראשות-הממשלה — שימרון פרס ומנחם בגין — ניסה פרס לשכנע את הצופים שאף כי אין הבדל גדול בינו ובין בגין לגבי הפיתרונות, יש הבדל חיוני אחד: בגין יהרוס את יחסי ישראל-ארצות-הברית.

כעבור כמה שבועות, אחרי הבחירות, נערכה לבגין בווינגטון קבלת-פנים מלכודתית. ערב הבחירות הגורליות של 1981, יכול היה בגין להתפאר בצדק שזה עתה קיבל מאת הנשיא רגן מיכתבו, שהוא "הידידותי ביותר שקיבל אי-פעם ראש-ממשלה ישראלי מנשיא אמריקאי".

אמנם, לא ארצות-הברית בחרה מחדש בבגין. את זאת עשה הציבור הישראלי. אולם ארצות-הברית עשתה כמיטב יכולתה כדי להבטיח לו ניצחון זה.

להשגת שלום אשר יכלול את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה. הצעה כזאת היתה מעניקה כוח-מחץ רב ליסודות-השלום באש"ף ולמנהיגות המר"כ, כזית, המתונה, של פת"ח. אך כאשר ארצות-הברית דורשת מחיר עצום כזה (מבחינת הנתונים הנפשיים והמדיניים במחנה הפלסטיני) תמורת הבטחה אמריקאית עלובה ומעוררת פלג, "לשוחח" עם אש"ף, ומבלי לדרוש מישראל מחווה מקבילה קטנה שבקטנה — זוהי עמדה בלתי-מציאותית. המסייעת במישרין לקיצוניים — הפלסטיניים והישראליים כאחד. הדברים מרחיקים לכת מזה. מבלי להיכנס לפרטים, שאין ביכולתי לנגות בשלב זה, אני קובע כי ארצות-הברית השתמשה בהשפעתה כדי למנוע פגישות ישירות בין ישראלים ופלסטינים שהן חשופות ללחץ אמריקאי.

כל זה היה נראה כתיאור פאראנואידי של מי שלוקה בתסביך-רדיפה, לולא היו הדברים מוכחים ומתועדים בצורה כה מוחצת. אך די גם בעובדות הכולטות ביותר כדי לעורר ספקות חמורים מאוד.

תיאורית הטייטום

אין מנוס מן המסקנה כי כל ממשלות ארצות-הברית, בנו אחר זן מתנהגות כאילו הן מאמינות בשלום מלא ומקיף במרחב אינו משרת את האינטרס האמריקאי הלא-רשמי. הן נוהגות כמי שמעוניינות בהמשך המצב הקיים של לא-מילחמה-ולא-שלום. במטוה של מדיניות של "צעד-אחרי-צעד", הסכמי-ביניים, שלום נפרד, וכו'.

אין פירוש הדבר כי ארצות-הברית רוצה במילחמה. להיפך, היא אכן הרביצה לישראל על האצבעות (כפי שהתבטא בגין לאחרונה) כאשר זו הרחיקה לכת ועשתה

בבחירות אלה כימעט והושמד מחנה-השלום הישראלי, וסיכויי השלום צומצמו באופן דראסטי. שוב, אי-אפשר להאשים בכך את ארצות-הברית לבדה. אש"ף תרם תרומה גדולה לניצחון בגין, עליידי הקשחת העמדות הפומביות שלו דווקא ערב-הבחירות. אך אילו החליטה הממשלה האמריקאית לשלול ממחנה-השלום הישראלי כל שמץ של אמינות, לא היתה יכולה לפעול אחרת.

המחדל הגורלי

עהברה רבת-משמעות — אך בלתי-ידועה בדרך-כלל — היא שאותו הדבר עצמו קרה למחנה-השלום שבקרוב אש"ף.

האיש הכולט ביותר במחנה זה הוא ה"דר" עיצאם סרטאווי, גיבורי-השלום המחריף מזה שנים את נפשו — פשוטו כמשמעו — מדי יום ביומו עליידי קיום פגישות גלויות עם אישי-שלום ציוניים מישראל (אחרי שקודמו, ידידי סעידי חמאמי, כבר שילם בחייו עבור אותה העוה).

מאיש זה נשלחה אשרת-הכניסה לארצות-הברית:

העילה לכך היתה פגם טכני חסרי-חשיבות. כך קרה לאישי-שלום ידועים אחרים

רבין והנשיא ג'ורג' פורד, ההערכה מחדש" התנדפה

גורדה והנשיא ריצ'ארד ניקסון תוכנית רוג'רס נקברה

בגין והנשיא רונלד רגן תוכנית פאהד הורדה מהפרק

בגין והנשיא ג'ימי קארטר מה קרה ל"מוולדת לפלסטינים" ?

מעשים פרובוקטיביים מדי, כגון הפצת הכור בבגדאד, הפצת שכונות-המגורים בכייר רות שבהן שכנו משרדי-אש"ף, וסיפוח רמת-הגולן.

אך שלום-אמת? זה לא!

באופן מוזר, נראה כי זהו גם הקו הסובייטי. ברית-המועצות תומכת באש"ף, כל עוד אין האירגון מקיים יחסים עם ארצות-הברית. היא מדברת על שלום ודו-קיום בין ישראל ומדינה פלסטינית שתקום. אך ברית-המועצות לא עשתה דבר וחצי דבר כדי לעודד מגעים בין ישראלים לאיקומוניסטים ובין אש"ף. יתר על כן, מגעים כאלה גונו בהריפות עליידי המועצה הלאומית הפלסטינית, במושב שנערך באפריל 1981 בדמשק הפרו-סובייטית. אוהדי ברית-המועצות במועצה תמכו בהחלטת-גינניו זו.

המניעים של ברית-המועצות שקופים למדי (לא שלום כלי מעורבות סובייטית, לא דו-שיח בין לאיקומוניסטים משני הצדדים, לא שלום אמריקאי, לא יציבות במדינות-הנפט הפרו-מערביות). אך את מניעייה של ארצות-הברית קשה הרבה יותר לנחש. עליהם מרחף סימני-השאלה האמיתית.

אנשים רבים, ובעיקר אמריקאים, מטילים את כל האשמה על מה שנראה להם כטייטום כרוני של הפוליטיקאים החובבנים, המאיישים ממשלה אחרי ממשלה בווינגטון. טון, אולם אין זו תשובה מספקת. שיעור האיוולת של הפוליטיקאי המצוי והפקיד הבכיר המצוי בווינגטון אינו גופל מזה של עמיתיהם בכל בירה אחרת בעולם, ובכלל זה ירושלים.

מאש"ף. אך הקנאים הלאומניים הקיצוניים ביותר מהחזית העממית לשיחור פלסטין מסתובבים כאוות-נפשם ברחבי ארצות-הברית, אוספים כספים למען אירגונם ואף מפרי סמים זאת בשימחה רבה בביטאונם בבירות.

יש עובדות קטנות ללא-ספור המוכיחות כי ארצות-הברית לא עשתה דבר — אם לרבר בזשון המעטה — כדי לעודד וזהגביר את אותם יסודות באש"ף המטיפים, בגלוי או בצורה שקטה, לקו מתון.

בדרך כלל, אנשים אלה הם גם אנטי-קומוניסטים ופרו-אמריקאים. אולם האמריי קאים מחרימים אותם.

אשר לצד המדיני של הבעייה: ארצות-הברית יכולה (וצריכה) לתבוע שאש"ף יכיר בזכותה של ישראל להתקיים בשלום ובביטחון, תמורת מאמץ אמריקאי תקיף